

Benedek Barbara 9.E

Álom

Éberem fekszem az ágyamban. A plafonra meredek tágra nyílt szemmel. *Mikor jön már a jóleső álom?* Fáradt vagyok. Mégsem tudok aludni. De mi lesz holnap? Egy újabb nap. Egy újabb esély arra, hogy többé váljak. Vagy arra, hogy végleg elássam magam egy mondat-tal, vagy aprócska tettel... Nem jó. Erre most nem gondolok. Ha erre gondolok, az sosem jó. De akkor mire? A csillagokra? A csillagokra az éjszakai égen. A végtelennek tűnő égen, végte-lennek tűnő mennyiségű csillagra. Milyen aprók is vagyunk. Szinte semmik... Nem! Nagyon is valamik. Én én vagyok. És igenis vagyok. Ez se lesz jó. A csillagok se lesznek jók. Mi van még? Állatok? De hát annyi van. Több mint ember. Nem, ez se jó. Érzem. Már érzem. Ez az! Az álom. Lehunyom a szemem. Talán végre eljön és magával ragad. Vagy maga alá temet. Ne-kem már az is jó. Csak jöjjön.

Egy ezerszínű örvénybe kerülök. Akkor ez most álom? Vagy mi? A szemem ismét nyit-va. A ruhám és a hajam vizes. Végignézek magamon. De hisz ez a holnapra kikészített ruhám! Végiggondolni sem tudom. Az örvény kivet magából. A fejem beverem a padlóba, de ez most valahogy nem fáj. Felnézek. Az iskola folyosóján vagyok. De nincs teteje. Este van. Tudom,

mert megannyi apró pont fénylik a sötét égbolton. Na, tessék. Ez a büntetésem. Kellett nekem csillagokra meg végtelenségre és jelentéktelenségre gondolnom! Ezt megkaptam. A csillagok közelednek. Legalábbis úgy tűnik. Aztán rájövök, hogy csak nőnek. Egyre nagyobbra és nagyobbra és nagyobbra... Már betöltik az egész eget. Az egyik a fizikatanárom. De csak az arca. Nincs teste, se haja, csak egy kerek feje. De tudom, hogy ő az. Pont úgy néz rám, mint mikor feleltetni szokott. Lekezelőn, és úgy, mint aki arra számít, hogy nem tudom a választ. És én rendszerint nem is tudom. De mert így néz rám, akkor se tudnám megmondani, ha egyébként tudnám. Ha nem néznék rá, talán. De elvárja, hogy ránézzek. Hogy a szemébe nézzek. Muszáj. Csak akkor hiszi el, hogy nem lesek. De mégis kiről lesnék? Alfréd mellettem ül, meg okos is. Tudja a leckét mindig. De hát ő úgyse segít. A másik oldalamon meg ott van Karola, de ő még annyit se tud, mint én és még nálam is jobban fél tőle. Most a csillagtanár is feleltetni készül? De mit mondjak neki? Aztán nem mondok semmit. Helyette döbbsen kapkodom a tekintetem a többi csillag között, amik már szintén fejek. Az osztálytársaim. Ott van Ella. Ő a menő. Ő az, aki mindig ki akar velem szúrni. Meg ott van Bendegúz, a barátja. Ő kedves, meg beszél is velem néha, de ha aztán jön Ella, átvált és bunkó lesz. És megaláz. De a többiek is csak megaláznak. Illetve... nem mindenki. Karola nem. De ő nem is nagyon beszél, főleg nem velem. Akkor is alig hallani a hangját, ha a tanár kérdezi. Ha meg a fizikatanár, akkor meg egyenesen megnémul. De nem most. Most ő is nevet a többiekkel. Nyitott szájukon pedig állatok ezrei rohannak ki. Végiggondolni sem tudom, ez milyen gusztustalan, mert az állatok már ott is vannak előttem. Van itt szarvas, gepárd meg oroszlán, de mindenféle rovarok is, meg gyíkok is rohangálnak. És ott van egy ménesnyi ló, mellettük jó pár medve. Víz ömlik valahonnan, de nem látom, honnan. Talán mindenhonnan. Aztán jönnek a halak, meg óriási cápák, amott még egy bálna is van. Futni kezdek. Az állatok utánam. Elesem. Bele a vízbe. Az előbb még nem tűnt ilyen mélynek... De most fuldokolva próbálok a felszínen maradni. Alig sikerül. Akkor azonban meglátom a körülöttem köröző cápákat. Hisztérikus zokogás tör fel belőlem. Az arcomon végig folyó könnypatak pedig a vízbe érkezik. Nap csillan a felszínén. Nap? Már nincs is este? Felnézek. Igen, az ott tényleg a nap. Olyan szikrázón süt, hogy le kell hunynom a szemem.

Mikor legközelebb kinyitom, már ismét az ágyamban vagyok. Végre! Szörnyű, hogy amikor nem alszom, azt várom, hogy eljőjön az álom, amikor meg már ott van, azt, hogy véget érjen. És most véget ért. Itt a reggel. De mi lesz ma? Egy újabb nap. Egy újabb esély, arra, hogy többé váljak. Vagy arra, hogy végleg elássam magam egy mondattal vagy aprócska tettel... Nem jó. Erre most nem gondolok. Erre, soha többé nem gondolok!

Kovács-Hegedűs Tamara 9. KNY